

Život a dielo Sestry Stanislavy Ernstovej, OSU – kandidátky na blahorečenie

Sr. Dominika Alžbeta Dufferová OSU – postulátorka kauzy blahorečenia

(Trnava 27.08.2015)

Meno: Sestra Stanislava Ernstová, OSU, rodená Mária Ernstová

Miesto a dátum narodenia: Hlohovec 06.01.1891

Miesto a dátum úmrtia: Bílá Voda 16.03.1968

Prednosti kandidátky:

Popri neobvyklej vonkajšej apoštolskej činnosti v uršulínskych školách a zastávania rôznych funkcií v reholi sv. Uršule, vynikala predovšetkým vo vnútornej modlitbe a v intímnom vzťahu k Pánovi vo vliatej modlitbe i mimo nej. V úzkom spojení s Ježišom Kristom dostala poznanie o veľkosti Spasiteľovho kňazstva, služobného kňazstva, všeobecného kňazstva všetkých pokrstených a mystického kňazstva. V srdci prechovávala prirodzenú úctu ku kňazom už od detstva, ktorú Božia milosť postupne pretvorila v nadprirodzenú lásku a viedla jej túžbu k obetovaniu seba Kristovi Veľkňazovi. Milosťou obdarená bola vnútorne uistená o tom, že v krátkej dobe po jej smrti Pán vzbudí spoločenstvo veriacich, ktoré bude kontemplovať Božské Srdce Krista Veľkňaza a obetovať sa za kňazov.

Prednosti, cnosti a dary: hudobné a jazykové nadanie, húževnatosť, hlbavosť, oddanosť Pánovi a reholi, vernosť, zmysel pre humor, radostná nádej, hlboká viera a horiaca láska.

Spisy:

Denník (nezverejnený rukopis z posledných rokov jej života, cca 12 husto popísaných zošitov A4 od roku 1962 do roku 1968 s krátkou poznámkou o jej úmrtí 16. 03.1968 od jej rodnej sestry, Sr. M. Dolores Ernstovej OSU)

Osemďňové duchovné cvičenia (v procese vydania pravdepodobne už v r. 2015)

Pieseň vd'aky Veľkňazovi Kristovi. Suchá nad Parnou : Vydavateľstvo Ing. Petra Spustu, 2011, 260 s. ISBN 978-80-970508-5-6.

Cestou všeobecného kňazstva. Z druhého autentického rukopisu. Suchá nad Parnou : Rímska únia rádu sv. Uršule vo vydavateľstve RUAH, 2013, 183 s. ISBN 978-80-89604-03-6.

Úvod

K napísaniu tohto stručného spisu o živote a diele Matky a Sestry Stanislavy ma primáli najmä dve, zdanlivo nepatrné udalosti.

Keď som v roku 1971 vstupovala do Slovenskej provincie Rádu sv. Uršule v Černíkoviciach pri Rychnove nad Kněžnou, často som začula meno sr. Stanislavy Ernstovej z úst svojej majsterky sestry Chryzostomy Agnesy Ďurišovej OSU, ale aj iných. Boli pod silným dojmom tejto, pred tromi rokmi zosnulej a zvlášť omilostenej sestry. „Keď som raz náhle ako mladá sestra vstúpila do našej kaplnky na poklonu – povedala mi raz sestra Chryzostoma – videla som tam sestru Stanislavu, celú v žiare akéhosi tajomného svetla – ani si ma nevšimla a ja som takmer stuhla od údivu nad jej nebeským výrazom akoby vo vytržení, že som sa neodvážila ani dýchať, aby som ju nevyrušila a zmätená som sa rýchlo vytratila.“ Tieto slová a opis duševného stavu sestry Stanislavy na mňa hlboko zapôsobil a v ohni nadšenia svojho vlastného povolania k rehoľnému životu som to považovala za samozrejmu, hoci ľudsky nepochopiteľnú a neopísateľnú vec. Dlhé roky som žila v presvedčení, že ma Pán poslal medzi sestry, ktoré Pán veľmi miloval. Keď som potom v roku 1979 odchádzala akoby zázrakom na misie do Južnej Ameriky, sestra Chryzostoma mi strčila do ruky niekoľko hárkov strojom husto popísaných riadkov o sestre Stanislave so slovami, aby som urobila niečo, ak budem môcť, v procese kauzy jej blahorečenia. Až omnoho neskôr, po mnohých rokoch, som si postupne uvedomila, že moje spolusestry sa nevyjadrovali takýmto superlatívmi o iných zomrelých sestrách.

V roku 2014 sa odohrala druhá nepatrná, a predsa pre túto kauzu významná udalosť. V októbri ma navštívila moja spolužiačka a birmovná dcéra z Limy Ana María Triveño Palomino a pri vstupe do spoločenstva Služobníkov Ježišovho Veľkňazského Srdca jej prideliť poradové číslo 1305. Zatúžila modliť sa a obetovať za pápeža, biskupov a kňazov podľa duchovnosti sestry Stanislavy Ernstovej. V Lime pôsobí ako právnička v školských zariadeniach. Určite existujú aj výrečnejšie príklady, ale tento úplne postačí na to, aby poskytol ideu o tom, ako Pán otvára novú cestu mnohým dušiam. Láka ich spôsob bližšieho a plnšieho nasledovania Krista a túžba napodobňovať ho v obetovaní seba Bohu. A počet záujemcov stúpa. Viacerí členovia spoločenstva už odišli na večnosť, k nim patrila aj moja nebohá mamka, ktorá vo veľkom pokoji a vnútornej radosti obetovala svoje utrpenie za kňazov a Bohu zasvätených.

Po modlitbe, uvažovaní a rozlišovaní tak v Ráde sv. Uršule ako aj v spoločenstve Služobníkov Ježišovho Veľkňazského Srdca a v dôvere vo vedenie a usmerňovanie Ducha

Svätého, vzniká tento malý spis s cieľom čo najvýstižnejšie zachytiť celoživotné dielo a poslanie sestry Stanislavy Ernstovej, s odkazom pre život pokrstených v dnešnom svete a v Kristovej Cirkvi.

Štúdia je rozdelená na päť častí. Prvá skúma niektoré kľúčové údaje zo života sestry Stanislavy, ako je jej rodinné zázemie, detstvo a túžby dospievajúcej so zakotvením v reholi uršulínok. Druhá časť sa zaoberá niektorými aspektmi jej mimoriadne bohatého duchovného dobrodružstva. Jemne sa dotkne spoločenstva svätých tak ako ho vníma sestra Stanislava už na sklonku svojho života na príklade s plášťom sv. Atanáza – pustovníka; vracia sa do jej detstva a so zrelým pohľadom hodnotí na jednej strane jemnosť jej matky a na druhej pevnosť jej otca vo výchove. Obaja tak poslúžili ako základná životná „hrádza“, ktorá rastúcu Máriu jednak chránila od zla, čo mohlo vychádzať aj z nej samej, jednak roztvárala náruč na rozlet v duchovnom svete a pretvárala srdce v oblažujúcich zážitkoch s Bohom, a to už v detstve, čo umožňovalo jej neustály rast v dôvernom styku s ním. Odkrýva jednu z jej črt – roztopašnosť, geniálne „ošetrenie“ múdрым zákrokom istého triedneho učiteľa; opisuje zážitok nočného požiaru v detstve a spája ho s kontempláciou Ježišovho dobrovoľného vyhnanstva v Egypte a na našej zemi; Tretia časť s nadpisom Vábenie milosti vrhá pohľad na tendenciu sestry Stanislavy zameriť sa k výšinám s túžbou byť obeťou spolu s Veľkňazom Kristom, zamýšľa sa nad nutnosťou starať sa o dušu, ktorá vrcholí v obeti spojenou s Kristovou obetou na kríži. Štvrtá časť rozoberá vznešenosť pravej ľudskej činnosti – učiť a vrhá pohľad na zárodoky skazy, ktoré sú v ľudskom srdci a vkradli sa aj do reholí, ktoré potom prechádzali veľkou očistou. Konečne piata časť čerpá z impulzov samoty s Kristom Veľkňazom v tichu srdca pri exercíciách, ktoré napísala a premodlila už pre nebo zrelá sestra Stanislava.

Niektoré životné údaje o sestre Stanislave

Sestra Stanislava, rodným menom Mária Ernstová, sa narodila na Troch Kráľov 6. januára 1891 v Hlohovci ako druhé dieťa z desiatich, hlboko veriacich katolíckych manželov. Otec – Ján Ernst a matka Mária, rodená Košinárová prijali každé dieťa ako Boží dar a keď si Pán od nich vyžiadal prvé a posledné dieťa, odovzdali mu ich vo viere a nádeji na večný život. Mária sa po smrti najstaršieho súrodenca stáva najstaršou z ôsmich žijúcich súrodencov. Na sklonku svojho života si vdáčne spomína na svojich rodičov, ktorí v poctivej chudobe dokázali vychovať všetky svoje deti vo viere, láske, úcte a pravej zbožnosti, ktorej sentimentalita bola na míle vzdialená, zato citlivosť a vnímavosť na Boha a jeho zámery s každým človekom dojemne prítomná a živá. Význam rodinného zázemia v Máriinom detstve a dorastaní je evidentný a nepopierateľný. Vštepovalo jej odpor voči hriechu, nakláňalo jej vôľu k túžbe po svätosti a priťahovalo ku všetkému, čo bolo posvätné. V rodine mali kňazov tak z otcovej, ako

aj matkinej strany. (Aké požehnané rodiny!) Jeden z dvoch otcových bratov – kňazov bol aj Máriiným krstným otcom a krstným otcom i jej súrodencov. Matkin strýko a bratranec boli tiež kňazmi. Podľa Máriinho rozprávania, jej matka v mladosti pociťovala túžbu zasvätiť sa Bohu v rehoľnom živote, ale poslúchla svojho otca, ktorý si vyslovene prial, aby sa vydala. Silu prijať otcovu vôľu jej dala jedna kázeň, ktorú práve počula, kde kňaz vyzdvihol poslušnosť nad obeť. Pán jej matku za statočnosť poslušnosti obdivuhodne požehnal. Štyri z jej dcér sa zasvätili Pánovi, tri v Ráde sv. Uršule a jedna súkromne sľubom panenstva, venovala sa skutkom lásky a nakoniec aj ju doopatrovala. Jej matka zomrela vo veku 78 rokov. Máriin otec zomrel pomerne skoro ako čižmársky majster, keď mal 52 rokov a tešil sa obľube vo svojej obci, kde aktívne pôsobil ako veľkodušne sa angažujúci občan.

Mária vo svojej autobiografii pripisuje svoju túžbu po zasvätenom živote ako aj hlbavú povahu, hudobné nadanie a iné vlastnosti dedičstvu po svojej matke. Tá jej bola aj veľkou oporou pri výchove a starostlivosti o mladších súrodencov. Pán Boh ju obdaril osobitne mnohými darmi a milosťami, o ktorých sa dozvedáme z jej duchovných zápiskov ako *Pieseň vďaka Kristovi Veľkňazovi*, alebo ako ich nazýva sestra Natália Vráblová OSU „dejiny duše sestry Stanislavy“, jedna zo žijúcich sestier, ktoré sestra Stanislava osobne prijímala do rehole. Odmlada túžila stať sa svätou a byť Bohu čo najbližšie, „hoci aj ako svätá Margita Mária Alacoque alebo sv. Terézia“¹, neváhala to povedať a vo svojom živote s milosťou Božou aj uskutočniť. Do rehole vstúpila vedome a dobrovoľne práve preto, lebo ju oslovili štítý duchovného života keď mala sotva 16 rokov a kedy odovzdala Pánovi svoje veľkodušné áno. Odvtedy (pred 6.1.1907) žila s uršulínkami až do svojej smrti (16.3.1968), teda vyše 60 rokov.

Pohľad na niektoré aspekty jej duchovného života

Sledovanie niektorých momentov jej bohatého vnútorného života, zvlášť duchovného, privádza k presvedčeniu, že v jej prípade išlo o veľké duchovné dobrodružstvo, za čo patrí Bohu chvála. Možno sa nad nimi zamyslieť, poučiť sa z nich, pousmiať sa s vďačnosťou v srdci, že Pán sa neprestajne ukazuje tak skvelým v živote svojich svätých a neustále vyzýva k osobnému posväteniu.

15. januára 1962 – teda už takmer na vrchole svojho duchovného života si sestra Stanislava spomenula na to, že pustovník sv. Pavol raz „prosil sv. Antona pustovníka, aby jeho mŕtve telo bolo zahalené do plášťa sv. Atanáza“², lebo mu muselo byť zrejmé, uvažuje sestra

---

¹ ERNSTOVÁ, OSU, Stanislava (2011), *Pieseň vďaka Kristovi Veľkňazovi Kristovi*, s. 65.

² ERNSTOVÁ, Stanislava (1962), *Denník. Od 14.1.1962 – 31.VII.1962 (rukopis)*, s. 2.

Stanislava, že aj jemu náležali kajúčne skutky a modlitby tohto veľkého svätca. Kto čo vloží do spoločnej pokladnice Cirkvi, čerpajú z toho všetci. Duša sestry Stanislavy žila v spoločenstve so sluhami Veľkňaza (takto nazývala kňazov), ktorí sa o ňu, teda o jej dušu starali³. Mala o tom živé, neobyčajne silné a nepretržité vedomie. Možno aj preto, že aj cez ňu chcel Pán nášmu pokoleniu odovzdať výzvu starostlivosti o dušu v prvom a výlučnom rade. Ved' čo osoží človekovi, keby získal hoc aj celý svet, ale duši svojej by uškodil? Tajomstvo skutočného šťastia je v plnení Kristovej výzvy dať na prvé miesto nebeské kráľovstvo. Len v takomto akte môže tkvieť istota prísľubu, že tomu, kto to tak urobí, všetko ostatné bude pridané.

Mária, Marika alebo Mariška, ako ju volali, prišla na svet „v sprievode“ Troch Kráľov, v roku 1891. Neskôr píše, ako jej matka „sa stále obávala o jej krehký, slabý život“ a otec, že bude „nepodarenou ratoľst'ou, preto často nešetřil trestom“⁴. Možno, že dnes by niektorí sociálni pracovníci mohli za to protestovať, prípadne jej otca aj udať za „týranie“ alebo telesné trestanie dieťaťa. Avšak málokto myslí na hrádze, ktoré pevná otcova ruka tým postavila v duši svojej milovanej dcéry. Vo väčšine prípadov ani nešlo o telesné tresty. Áno, trestať môže a smie iba ten, kto miluje, len tak dosiahne pravý cieľ bez toho, aby duši uškodil. Mária nadobudla cez otcovu prísnosť určitú ostražitosť, otvorili sa jej vnútorné oči, opustila svoje dievčenské narcistické zameranie na seba, odvrhla to ako márnosť sveta, lebo spoznala, že v nej sú nielen krásne veci a nádherné svetlo, ale aj tma a sklony k tomu, čo krásne vôbec nie je. Stačí len trocha usnúť, prestať na chvíľu bdieť a nešťastie stať sa suchou ratoľst'ou sa znenazdania môže stať osudným.

Už ako dieťa zakusovala nevýslovné blaho a nebeskú radosť zo Stvoriteľa, na čo po celý život s láskou a vďakou spomína. Raz utekala po Hlohovci a zrazu sa zastavila, obzrela a pozrela na nebo, cítila sa celá unesená, lebo sa jej dotkol Pán. „Ty si to bol, Vtelené Slovo, – píše neskôr – milovaný Veľkňaz! Vtedy som si to sotva uvedomila. Nevedela som ani, odkiaľ pochádza to nevýslovné blaho, ktoré napĺňalo dušičku biedneho dieťaťa.“⁵ Sestra Stanislava sa nazýva biednym dieťaťom a dosť často to opakuje, zvlášť, keď uvažuje o svojom živote a vidí veľké veci, ktoré jej Pán urobil. Vlastne aj každá malá vec sa stáva veľkou, ak sa jej Boh dotýka. Bez Boha človek nič nemôže robiť, teda nielen tie „veľké“, ale ani tie najdrobnejšie veci. Takéto

---

³ Poznámka. Starostlivosť o dušu nie je náhodná poznámka kandidátky. Už starí Gréci, ešte ako pohania, hľadali múdrosť a našli ju v láske k nej, teda vo filozofii. Jej prvoradou úlohou má byť starostlivosť o dušu, pestovanie cností a vytrvalosť v nich. Jednou zo základných potrieb duše je získavať poznanie, a to pravé poznanie, ktoré je totožné s pravdou (*aletheia*), a nie s názorom (*doxa*), na ktorej dnes toľko stavíme, žiaľ, úplne zbytočne.

⁴ ERNSTOVÁ, OSU, Stanislava (2011), *Pieseň vďaky Veľkňazovi Kristovi*, s. 11.

⁵ ERNSTOVÁ, OSU, Stanislava (2011), *Pieseň vďaky Veľkňazovi Kristovi*, s. 15.

poznanie mávali niektorí mystici a nijako ich to negniavilo. Necítili sa zle v rukách veľkého Boha, naopak, boli plní vd'ačnej lásky za oheň, ktorý v nich horel, dobre vedeli, kto ho zapálil.

Detské predstavy o Bohu a skúsenosti s ním boli oblažujúce. Sama rozpráva, ako raz uvažovala o Bohu, že s ním zmôže všetko, čo sa jej len zachce. Práve išla z kostola za jedným dievčaťom, oblečenom v bielom s dlhou farbistou stuhou, i pomyslela si, že keby to Boh chcel, mohlo by sa niečo aj z tej jej stuhy oddeliť, napríklad, keby sa jej trebárs čo len trocha nohou dotkla. Hneď to išla aj vyskúšať a veru poriadne sa vyľakala, keď sa tak aj naozaj stalo. Plná bázne utekala domov, ale nikomu nič nepovedala.⁶ Tajomstvo si nechala pre seba a vedela, že jej Boh ju nesklame. Denne vzrastala v dôvere a láske k nemu.

Ako dieťa bola roztopašná a priznáva, že vystrájala ako a kde sa len dalo. Z druhej triedy základnej školy si spomína na učiteľa, ktorý poznal jej šarvátky a trpezlivo ich znášal, za čo mu bola vd'ačná. Raz ju ale náramne nastrašil. V triede totiž rozprával, že „cirkusanti, čo sú práve v meste, hľadajú šikovné dievča, ktoré by si odviezli na cviky a myslí“⁷ si, že práve ona by bola pre nich tým najsúcejším. Musel to byť vynikajúci učiteľ, ktorý s dobrým humorom, dostatočným dôrazom a bez poníženia dokázal dieťaťu ukázať jeho dobré vlastnosti, ktoré by bolo škoda upotrebiť na neužitočné veci len kvôli roztopašnosti a tak ich navždy stratíť.

Chudobná, veriaca a mnohodesná rodina ju pevne viedla ku skromnosti a k veľkej radosti aj z toho najmenšieho Božieho daru. Boh jej od malička odhaľoval zmysel obety a utrpenia. Zažila nešťastie požiaru, keď ju matka s úzkostlivým chvatom obliekala a vyvádzať aj so súrodencami z ich horiaceho domu k tetke, hlboko sa jej vrylo do duše ako sa z tetinho okna pozerali na divoké plamene, kým matka utekala späť do domu, kde už otec von oknom vyťahoval na ulicu babičku, svoju matku, ktorú to nočné nešťastie veľmi poznačilo. Spomína, ako ju v srdci bolela rana na matkinej hlave, spôsobená pádom jednej tehly. Neskôr začala tú príhodu vnímať ako možnosť okúsiť niečo z Pánovho egyptského vyhnanstva – motív, ktorý sa často opakuje v jej duchovných epizódach.

Koľko nadšenia a zdravého humoru sála z týchto príkladov a ako v nich badať stopy pretrvávania duše Božou milosťou a neustálym reflektovaním prežitých udalostí v meditácii či kontemplácii, ak je prítomná aj ochota spolupracovať! Mária ich akoby stále preťahovala na vyššiu úroveň, kým sa ako sestra Stanislava nestala dôverne blízkou transformovanému obrazu

---

⁶ Porov. ERNSTOVÁ, OSU, Stanislava (2011), *Pieseň vd'aky Veľkňazovi Kristovi*, s. 15.

⁷ ERNSTOVÁ, OSU, Stanislava (2011), *Pieseň vd'aky Veľkňazovi Kristovi*, s. 17.

seba v obraz Božieho Srdca. To bol celý proces, ktorý v nej uskutočňovala Božia milosť od detstva.

Vábienie milosti

Ako premieňala veľké milosti, ktoré dostala od Pána na „drobné“ v každodennom živote, možno pochopiť iba čiastočne a nejasne. Neexistuje na to nijaká rovnica, nijaký vzorec. Súhra slobodnej vôle človeka s milosťou Najvyššieho je nevyhnutná a pre tretiu osobu ťažko preniknuteľná. Tretia kapitola Cestou všeobecného kňazstva nesie názov Vábienie milosti. V skutočnosti by sa takýmto spôsobom dala označiť celá jej duchovná púť, rozvoj i snaha zamerať sa k vrcholu. O ňom sa vyjadrila ku konci života takto: „Byť obeťou s Veľkňazom je tu na zemi to najvyššie ... môcť milovať Boha Kristovou láskou – na zmierenie“⁸. Ani Marika, ani neskôr sestra Stanislava nemohli a ani nechceli odolávať tajomnému vábieniu živého Boha, ktorý na seba neustále upútal pozornosť priam „márnotratným“ rozdávaním svojich darov a milostí.

K tomu, aby človek mohol ako-tak vnímať veľkosť Boha, potrebuje mať dostatočne vyvinutý „orgán“, ktorý napokon tiež dostal od Boha a ktorým je jeho vlastná duša. Duša zostáva veľkým tajomstvom ľudského bytia. Psychológia, ktorá sa ňou zaoberá, nech je akokoľvek užitočná, je veľmi ďaleko od toho, aby ju úplne poňala. O preniknutie do tajomstva duše usilovali už aj starovekí filozofi, k dokonalosti tiahnuci jedinci rôznych náboženstiev, ale predovšetkým svätci a mystici. Pochopili, že ani pri veľkej a celoživotnej námahe človek nemá možnosť preniknúť ju a dostatočne poznať bez toho, aby mu to nejakým spôsobom sám Najvyšší nepoodhalil⁹. Lenže Boh to nerobí len tak a hocikomu. Nie, žeby chcel robiť výnimky alebo diskrimináciu, ale ten, komu to vyjaví, musí byť náležite pripravený a vyzbrojený, aby takúto ťarchu mohol uniesť a „odniesť“ na určené „miesto“, teda prísť s ním do cieľa. Sám to nemôže dosiahnuť. Joharino okno¹⁰ zložitost' duše výborne vysvetľuje. Ide hlavne o jeho „štvrtý

---

⁸ DENNÍK SESTRY STANISLAVY (1965), *Od 1.1. – 31. 12. 1965*, 1. I., s. 86.

⁹ Stretnutie človeka s jeho vlastnou dušou sa zdá byť zriedkavým fenoménom. Podľa Jeacque Maritaina mnohí z tých, čo to zakúsili, sa nazdávali, že sa stretli s Bohom. Je to zážitok podobný mystickému. V tomto prípade ide o prirodzenú mystiku, pri ktorej sa človek dotýka vlastného hlbokého Ja (dosahuje sa rôznymi meditatívnymi a inými technikami) na rozdiel od nadprirodzenej, akú poznáme v Kristovej Cirkvi a ktorá sa uskutoční v stretnutí hlbokého Ja v milosti posväcujúcej a pomáhajúcej so živým Bohom, tajomným spôsobom sídliačim v duši omilostenej duše. Porov. MARITAIN, Jacques (1943) *Cuatro ensayos sobre el Espíritu en su condición carnal*.

¹⁰ Je to pomôcka, užívaná v psychológii, ktorú vytvorili v roku 1955 v USA Joseph Luft a Harry Ingham. Okno má 4 komôrky, z ktorých prvá je pre osobu otvorená, a teda známa, lebo sa v nej nachádza to, čo človek o sebe vie a pozná, druhá je zatvorená, sú v nej veci pre nás neznáme, ale pre druhých o nás známe veci, tretia je skrytá

priestor“, do ktorého vidí len Boh a ten, komu to sám Boh zjaví. Človek by sa nazdával, že poznať seba samého je samozrejmá a ľahká vec. Nie je tomu tak. Keď napríklad niekto prichytí zlodeja pri čine, môže tým vystaviť nebezpečenstvu svoj vlastný život a nemusí ísť ani o veľkú krádež. Môže doplatiť na silnú reakciu zlodeja, ktorému nečakane otvoril „skryté okno“, nazrel doň a hlavne dal vedieť o tom, že to vie. O koľko vážnejšie je to s „neznámym oknom“, do ktorého vidí len Boh. Viacerí mystici prehlásili, že keby človek, žijúci v smrteľnom hriechu videl ako jeho duša vyzerá, zahynul by od bolesti a hrôzy, ale aj opačne. Keby človek, žijúci v milosti posväcujúcej videl jas svojej duše, tiež by zomrel, ale od úžasu a nesmiernej radosti. Z toho možno poznať a konštatovať, že podstata ľudského bytia je – my to vieme a veríme – pre dedičný a osobný hriech poškrvená a zoslabená. Stopy hriechu ľudstvo prenáša z pokolenia na pokolenie a sú stále výraznejšie. Plné vnímanie a poznávanie tejto skutočnosti¹¹ je našťastie človeku skryté, lebo by ich nemohol zničiť. Pán realitu stavu konkrétnej ľudskej duše dáva spoznávať len čiastočne a postupne, s udelením sily takéto poznanie zničiť. Slúži na očistu výnimočným spôsobom a takéto duše sa stávajú citlivými na Božiu vznešenosť a po obrátení a uzdravení či preliečení môžu stále jasnejšie a intenzívnejšie vnímať stavy svojej duše bez toho, aby zomreli, respektíve krásu Boha, jeho anjelov a svätých. Patrila sestra Stanislava k takýmto vyvoleným? Podľa úsudku viacerých sestier, ktoré ju osobne poznali a s ňou žili či mali možnosť s ňou dlhšie byť, áno. Podrobnejšie čítanie jej spisov¹² a porovnávanie jej duchovnosti s duchovnosťou niektorých svätých tiež svedčí o kladnej odpovedi. Dalo by sa povedať, že sestra Stanislava dokáže inšpirovať nenápadne a skryto, za určitých podmienok

---

komora, lebo sú v nej veci o ktorých osoba vie, ale nechce, aby to vedeli aj druhí a konečne štvrtá je neznáma, lebo nevie o veciach v nej ani osoba, ktorej náleží, ani druhí, iba sám Boh. Táto oblasť však výnimočne môže byť „otvorená“ Bohom duši k nahliadnutiu v modlitbe. Z dejín svätých vieme, že niektorým svätým (P. Pio, Arský farár a iní) túto komôrku otvoril Boh u iných a dal tým spôsobom poznať to čo v nich je. Vždy len vtedy, keď to malo slúžiť pre dobro ich duší.

¹¹ Podvedome si myslíme, že keď niečo poznáme, hoci čiastočne, je to 100-né poznanie. Plne poznávať možno len pri plnom vedomí a sústredení, ktoré trvá len niekoľko minút. Normálne sme sústredení na 40-50 %. K plnému vedomiu sa dostane len málo jedincov, aj to len výnimočne. Známý je prípad hudobného skladateľa Georg Friedrich Händel (1685-1759) pri komponovaní svojho Messiah – Hallelujah. V tom čase údajne nejedol, nepil, nespál, kým nedokončil svoje majstrovské dielo. Jeho vedomie bolo naplno otvorené.

¹² Nie je to lahodný štýl, na aký sme zvyknutí napríklad u sv. Terézie z Avily, ani tak logicky usporiadaný alebo teologicky fundovaný ako to vidíme u sv. Jána z Kríža alebo u sv. Edity Steinovej. Je charakterizovaný istou dôslednosťou a pravidelnosťou (ved' ich písala na podnet a rozkaz svojho duchovného vodcu) v takmer denných záznamoch, cítiť v nich aj ťarchu úradu, na ktorú si nesťažuje, ale určite ju zaťažuje. Za kostrbatosťou jej štýlu je ale roztrúsené celé množstvo akoby zlatých zrn, ktoré hneď klíčia, len čo si ich človek všimne. Pripomína to haldu akoby kvalitnej polosurovej čokolády položenú na novinový papier, ktorej chuť ďaleko prevyšuje tie mnohé vzorne zabalené a mašličkami previazané „parfumované“.

v srdci modliaceho sa, ale vzápätí naliehavo vyžaduje zvýšenú „starostlivosť o dušu“ aj u toho, kto ju číta alebo skúma jej diela.

Mariku si Pán sám a postupne pripravoval na takú veľkú očistu už od raného detstva, ako sme videli, a to prostredníctvom jej – po Bohu najväčších dobrodincov – rodičov. Túto prvú etapu svojej prípravy sestra Stanislava neskôr sama nazýva „základom múdrosti [, ktorú] dostala od svojich rodičov“¹³ a vidí v tom školu, ktorou mala prejsť, aby mohla vnímať tú časť nekonečného Božieho svetla, ktorú čerpala z postupného, stále hlbšieho a plnšieho chápania tajomstva všeobecného kňazstva prijatého v krste, ako aj kráľovstvo a prorocstvo. Takmer ustavične kontempluje Krista Veľkňaza a jeho sebažertvu. Sama sa ponúka za obeť a hlboko prežíva spoločenstvo s Veľkňazom, bojujúc s vlastným hriechom, nedostatkami a slabosťami, ako aj s následkami hriechu, nedostatkov a slabostí svojich spolusestier, spolupracovníkov a žiačok. Nerobí svetoborné veci, len prosí o silu v jednoduchých veciach, ktoré dajú poriadne zabráť, ako: „nikdy sa už nevyhovárať“¹⁴, prijať to, že „Pán až veľmi šetrí [jej] slabosť“¹⁵, i to, že ju „bieda staroby uspala“¹⁶ a tisíce drobných i väčších uponížení. Všetko obetuje z lásky, i nostalgiu za návrat z Egypta (nútené práce) do vlasti (kláštora). Je si istá, že k tomu dôjde (po takmer 25 rokoch k tomu naozaj aj dochádza), ale svoje srdce si upokojí slovami, ktoré si hneď vedľa aj zapísala: „Najbližšia cesta do neba je tam, kam nás Božia vôľa postavila. Tebe, duša moja, najosožnejšie je myslieť na skorý návrat tam odkiaľ si vyšla. (Či nie v 75. rokoch?)“¹⁷. Po celý rehoľný život sústreďuje sa na Ukrižovaného, na ktorého odkázala sv. Matka Angela svoje dcéry uršulínky a „ktorého živými kópiami [majú] byť“ a spája to s červenou niťou svojho života – s obeťou: „Či to neznamená: byť obeťou s Kristom?“¹⁸

Tým, že sestru Stanislavu Pán volal do rehole uršulínok, dal jej aj kvality, ktoré v ich apoštoláte potom mohla plne uplatňovať. Bola to predovšetkým jej láska k vychovávaniu Božích detí podľa evanjelia, teda tak, aby sa páčili Bohu i ľudom. K tomu dostala aj hudobné

---

¹³ ERNSTOVÁ, OSU, Stanislava (2013), *Cestou všeobecného kňazstva*, s. 22.

¹⁴ DENNÍK SESTRY STANISLAVY (1965), *Od 1.1. – 31. 12. 1965*, 1. I., s. 86.

¹⁵ DENNÍK SESTRY STANISLAVY (1965), *Od 1.1. – 31. 12. 1965*, 8. II., s. 93.

¹⁶ DENNÍK SESTRY STANISLAVY (1965), *Od 1.1. – 31. 12. 1965*, 7. II., s. 93.

¹⁷ Sestra Stanislava bude mať čoskoro 75 rokov a žije ďaleko od rodného domova a milovaného kláštora v Trnave, nachádza sa – je internovaná v Bílé Vodě na kúsku Českej zeme obklopenej z troch strán Poľskom, kam nik nesmel len tak vkročiť a zo štvrtej strany dobre sledovaná nasadenými vykonávateľmi moci komunistického režimu. Porov. DENNÍK SESTRY STANISLAVY (1965), *Od 1.1. – 31. 12. 1965*, 9. III., s. 100.

¹⁸ DENNÍK SESTRY STANISLAVY (1965), *Od 1.1. – 31. 12. 1965*, 1. I., s. 86.

nadanie i organizačné schopnosti. V reholi zastávala takmer ustavične nejakú funkciu, či už ako majsterka novíciek, alebo predstavená, a provinciálna predstavená.

Výsostné povolanie učiť a protichodné rušivé sily

Pán dal Márii pochopiť aj zmysel najväčšej a najľudskejšej činnosti – učiť. Vnímala to aj ako jedno z duchovných milosrdenstiev, učiť nevedomých a napravovať pomýlených. Ten kto učí, je podľa S. Stanislavy majákom pravdy a rozdávačom potrebných vedomostí pre život. Učiteľ je niekto, kto stvára duše. To presne zodpovedá evanjelióvemu duchu. Pán Ježiš poslal svojich apoštolov do celého sveta, aby učili všetky národy a aby krstili v mene Otca i Syna i Ducha Svätého (Porov. Mt 28,19). Pravda, možno učiť aj zvrátenosti, čoho sme dnes svedkami v oblasti mravov a sexuálneho správania, a preto pravé učenie je vzdialenou alebo blízkou prípravou na krst a na život pre nebeské kráľovstvo.

Svätý Tomáš Akvinský, učiteľ Cirkvi skvelým spôsobom argumentuje o najdôležitejšej a najvznešenejšej a jedinej pravej ľudskej činnosti učiť¹⁹. Vo svojom *Questio I 117 Q* Teologickej sumy²⁰ píše, že jediná činnosť človeka, ktorá je naozaj dôležitá a nutná a ktorú skúma v rôznom spektre, je učiť. To však ešte neznamená, že žiak pritom nevyhnutne získa vedenie či poznanie. Inými slovami – nie je možné, aby človek spôsobil vedenie v druhom človekovi tým, že ho niečomu učí. Poučovaný musí chápať, čo ho učiteľ učí a aj to chápanie býva na rôznych stupňoch.

Učiteľské povolanie v živote sestry Stanislavy Ernstovej zohralo významnú úlohu. Túžbu učiť cítila v sebe od mladosti, takto to vyplýva z jej postojov i z cesty, po ktorej ju viedol Pán. Tomáš Akvinský túto činnosť považuje za pravú ľudskú činnosť, dnes by to sotva kto pripustil.

Či je to naozaj tak dôležitá ľudská činnosť, stačí pomyslieť na ťažkosti, ktoré so sebou prináša, len čo sa človek jej zasväťí. Sestra Stanislava to vybadala ešte v r. 1923/24, kedy „sa azda dosť nerušene ponárala do práce internátu a mariánskej kongregácie, v prevelkých túžbach po Bohu“, no priznáva, že jej citlivé srdce a „slabá duša“ nesmierne trpeli „v boji s protivnými vlnami a rozličnými záujmami, čo trhali jednotu, tak v rehoľnom dome, ako aj

---

¹⁹ Stačí si pripomenúť tragickú udalosť vo februári 2015 v jednej bratislavskej cirkevnej škole. Koľko nepekného vychrlili médiá na nešťastných učiteľov, ktorí tragédiu nezavinili a ani jej nemohli zabrániť. Slovenská komora učiteľov, ale aj iné organizácie sa ich zastala, no obvineniu z úmrtia Matúša Zatkálíka a medializácii čelia zamestnanci ZŠ sv. Františka z Assisi aj naďalej.

²⁰ Porov. AKVINSKÝ, Svätý Tomáš, *Theologická Summa*, I Q CXVII, s. 1003-1010.

medzi žiačkami“, ako aj národnostná otázka, ťažké prebývanie štátnej slovenčiny, čo nešlo „bez bolestných bojov, aj citlivých zrážok a denných trňov, aj pri obojstrannej dobrej vôli“. Ani rehoľa sa nevyhla prerodu a bolestným nedorozumeniam. Mali sa obetovať slávnostné sľuby a pápežská klauzúra, ale napriek dišpenzom, ktoré stále potrebovali, sestry sa oboch vecí držali. Menili sa provincie i noviciáty, stavalo sa, otvárali sa školy, zápasilo sa o členky i o učiteľov. Napokon „rivalita, aj medzi rehoľami, svedčila o tom, že to bolo také aj v iných reholiach – až ich všemúdry Pán nechal rozpustiť“²¹. Sú to smutné, ale reálne vypovedané slová sestry Stanislavy, ona so „žiaľom vytušila, že sa sily maria na veci, ktoré nebudú mať trvanie, že sa všetko nezadržateľne rozbieha smerom, ktorý nebude mať dobrý koniec“²². Priznáva, že aj ju strhol ten dravý prúd. Závan materializmu a ateizmu cítila už v dvadsiatych rokoch dvadsiateho storočia. Božský Majster ju na všetko pripravoval a vlieval jej túžbu po „neprestajnom spojení“ s Ním. V tých časoch ešte nedokázala spojiť apoštolský život s kontempláciou, vyplývajúcej z charizmy uršulínok, a preto túžila väčšmi „len po kontemplácii“.

Vyslovila nesmierne pozoruhodnú vetu, ktorú tu treba zvlášť zdôrazniť, už aj vzhľadom k aktuálnym konfliktom vo Svätej Zemi a prenasledovaných kresťanov v Sýrii a vôbec na Blízkom Východe. V „čase, – píše – keď som bola do nej [do kontemplácie] pohrúžená hlbšie, mohlo to byť v daktorom z týchto školských rokov [1924...], že ma Pán Ježiš dôrazne poučoval o tom, na čo som vôbec nemyslievala: Treba viac lásky. Pre nedostatok lásky sa strácajú práva Cirkvi vo Svätej zemi. Keď nebudete mať viac lásky, stratíte aj tie práva, čo máte“²³. Sestra Stanislava chápala Svätú zem zrejme v širšom slova zmysle, lebo zdá sa, že ju vzťahovala aj na krajiny, kde žili prevažne kresťania a dobovo aj na tú svoju vlastnú, teda novovzniknuté Československo. „Ani som si to náležite nevšimla – pokračuje – aký dôležitý program to bol pre môj obojstranný život. A ako doslovne sa z toho všetko splnilo! Či má ešte Cirkev u nás teraz práva?“²⁴ Túto otázku si kladie v roku 1924, ešte v prvej Československej republike! A ako to vyzerá dnes na Slovensku, v Čechách a vo Svätej zemi, na Blízkom Východe a vôbec na celom svete, určite nepotrebuje komentár, stačí len jedno slovo, ktoré Pán povedal sestre Stanislave: Pre nedostatok lásky je svet taký aký je, presnejšie, pre nedostatok lásky tých, ktorí sa hlásia ku Kristovi.

---

²¹ Porov. ERNSTOVÁ, OSU, Stanislava (2011), *Pieseň vd'aky Vel'kňazovi Kristovi*, s. 123-124.

²² ERNSTOVÁ, OSU, Stanislava (2011), *Pieseň vd'aky Vel'kňazovi Kristovi*, s. 124.

²³ ERNSTOVÁ, OSU, Stanislava (2011), *Pieseň vd'aky Vel'kňazovi Kristovi*, s. 126.

²⁴ ERNSTOVÁ, OSU, Stanislava (2011), *Pieseň vd'aky Vel'kňazovi Kristovi*, s. 126.

Samota srdca s Kristom Veľkňazom

V rokoch, keď už zbavená škôl, žiakov i kláštora – možno povedať v „egyptskom vyhnanstve“ píše svoje exercície, skôr srdcom než perom. Koľko len prostriedkov je na posvätenie! A Pán si vie naozaj všetkým poslážiť, aby dušu, ktorá mu je oddaná a chce, mohol posvätiť a pripodobniť, pretvoriť v seba. Sestra Stanislava je toho príkladom.

Vo svojej Osemďnovej samote s Kristom Veľkňazom vníma Božské Srdce ako prameň života a svätosti nezmerného bohatstva na vykúpenie duší všetkých ľudí – bratov a sestier – ako sa sama vyjadruje. Odzrkadľuje tým svoje vnútro, naplnené túžbou po misiách²⁵. Motív egyptského vyhnanstva na tejto zemi v nej často rezonuje, možno aj vďaka silnému spomínanému zážitku nočného požiaru z detstva, ktorý v neskoršom veku vzťahuje na vyhnanstvo, lebo je jej jasné, že ho spôsobili „naše hriechy, urážky, nedbanlivosti, naša nevšímavosť a ľahostajnosť“²⁶. Vyzýva k neustálemu zavezeniu na hĺbinu, keďže „vonkajšie prúdy a vnútorní nepriatelia sa spriahnu v zhone prác a ťažkostí, aby nás donútili ostať na povrchu duše medzi divými zvermi náruživosťou“ a Pánovo „verné kňazské Srdce neprestáva volať nás na hĺbinu, aby sme si tam načerpali [z Jeho] živých vôd [a stali sa súcimi] na úlohy duchovných matiek“²⁷. Veľmi jej záležalo na duchovnom materstve sestier.

Obdivuhodná je jej láska ku Kristovmu láskavému a milosrdnému kňazskému Srdcu. Kristovo kňazské Srdce považuje za šancu dostať sa k tomu najvyššiemu, najvznešenejšiemu, „po čom len ľudské srdce túžiť môže“, lebo to „je povolené vo všeobecnom kňazstve aj najbiednejším dušiam“, o čo „viac snúbeniciam Kristovým“ obetujúcim sa a oddaným Jeho kňazstvu s modliacim sa srdcom. Vyzýva túto ponuku prijať a nechať sa „vychovať za spolupracovníčky na vykupiteľskom diele“. Len takýmto spôsobom nám nebude „ľahostajné, že z tisícich rán krváca, padá do agónie a zomiera vo svojich údoch, ktoré vo tme a chlade hynú“. Len na „hĺbine jeho božského života je možné „spievať novú pieseň Pánovi“ (Ž 97,1) a zahorieť „obetnou láskou“, kde duša všetko dá Kristovi a všetko od neho očakáva.²⁸

---

²⁵ Pozri „Túžba po misiách“ s. 126-130 In ERNSTOVÁ, OSU, Stanislava (2011), *Pieseň vďaka Veľkňazovi Kristovi*.

²⁶ ERNSTOVÁ, Stanislava (1957) *Osemďnová samota s Kristom Veľkňazom. Úvod na predvečer. 27. VI. 1957 na sviatok Matky ustavičnej pomoci*. Pôvodný rukopis, zošit č. 1, s. 3.

²⁷ ERNSTOVÁ, Stanislava (1957) *Osemďnová samota s Kristom Veľkňazom. Úvod na predvečer. 27. VI. 1957 na sviatok Matky ustavičnej pomoci*. Pôvodný rukopis, zošit č. 1, s. 2-3.

²⁸ Porov. ERNSTOVÁ, Stanislava (1957) *Osemďnová samota s Kristom Veľkňazom. Úvod na predvečer. 27. VI. 1957 na sviatok Matky ustavičnej pomoci*. Pôvodný rukopis, zošit č. 1, s. 4-8.

Život svätca je úchvatný a aj po mnohých storočiach dokáže oslovovať ľudí. Prednedávnom skupina peruánskych a brazílskych vedcov s autorizáciou Rádu kazateľov – dominikánov začala pracovať s vyše 400 ročnou lebkou sv. Ruženy z Limy²⁹, aby na jej základe skonštruovali jej pravú podobu jej obličaja. Tradovalo sa o nej, že pre svoju krásu dostala meno Ruža, ale fotografie z nej neboli. A keď jej pravú tvár zverejnili, ľudia plakali od dojatia a kľakli si pred svojou hlavnou patrónkou, plní vďačnosti. Keď dnešná veda a technika dokáže „ukázať“ to, čo plynúce roky vymazali, čo potom náš Pán, keď svojich svätých odeje večnou slávou? Sestra Stanislava neurobila nič zvláštneho, čo by primälo napríklad médiá k zverejneniu jej aktivít, len v tichu svojho srdca prežívala utrpenie i slávu, ktorá prichádza zhora a vedie hore. Ako teda možno posúdiť hodnotu jej života, utrpenia i hlbokého spojenia s Pánom, ako zmerať jej prínos pre duchovný život, pre zasvätený život i pre celú Cirkev? Ved' aj ju ťažila „skleslosť, slabosť choroba“³⁰ i staroba, hriech a pokušenie, mnohé nepríjemnosti³¹, ale aj nesmierna útecha od Pána, ktorý rád dáva pociťovať svoju sladkú prítomnosť vyvolenej duši, prv, než ju zahrnie pravými milosťami svojej lásky – stopami svojho vlastného spásonosného utrpenia. Kto sa naozaj stretol s Bohom, nemôže netúžiť po tom, po čom túžil a túži On – po spáse duší, ktorá nie je možná bez utrpenia. Ešte v mladosti jej dal Pán aj takú milosť ako je preniknúť do duší svätých a „vidieť“ ako oni spoluúčinkovali s milosťou. Opisuje to takto: „Videla som to menovite u sv. Ignáca a u sv. Terézie. Spolu s tým zážitkom som pocítila mocné volanie na opravdivé a celkové spoluúčinkovanie s milosťou. Vnuklo mi urobiť si veľké exercície a s celým rozhodnutím som sa pustila do plánu uskutočňovať to“³². Nie nadarmo sa hovorí, že slová priťahujú, ale príklad strhuje. Pán dobre vedel čo s ňou zamýšľal a dával jej všetko v rámci svojej prezieravej prozreteľnosti a strhujúcim nahliadnutím do svojich tajomstiev v dušiach vyvolených. Nahliadla, aby mala silu konať podobne.

---

²⁹ Prvá svätica Ameriky, narodená zo španielskych rodičov v Lime (30.4.1586-24.8.1617), mystička, patrónka Limy, Peru, Ameriky, Filipín, okrem toho je patrónkou výchovných a policajných inštitúcií a ozbrojených síl. Vlastným menom Isabel Flores de Oliva, bola 4. dcérou svojich rodičov. Sv. limský biskup Turibio Mongrovejo ju pomenoval Ružou pri birmovke bez toho aby vedel, že to je jej skryté meno. Mysticky sa zasnúbila s Dieťaťom Ježiš a bola členkou tretieho rádu dominikánov. Zaslúžila sa o záchranu svojho mesta Limy v roku 1615 pred holandskými korzármi, ktorí sa rozhodli dobyť mesto – preto ju zvyknú znázorňovať aj s kotvou nádeje, alebo s Dieťaťom v náručí. Zomiera v 31. roku svojho života.

³⁰ DENNÍK SESTRY STANISLAVY (1965), *Od 1.1. – 31. 12. 1965*, 18. XII., s. 152.

³¹ Napríklad pri konaní duchovných cvičení sestier – v charite hučali a praskali magnetofóny, potom im mal prísť hovoriť jeden staručký a chorý, nepripravený kňaz, až sa musela sestra Stanislava ujať iniciatívy, aby duchovné cvičenia mali voľný priebeh. Porov. DENNÍK SESTRY STANISLAVY (1965), *Od 1.1. – 31. 12. 1965*, 10. III., s. 100-101.

³² ERNSTOVÁ, OSU, Stanislava (2011), *Pieseň vďaky Veľkňazovi Kristovi*, s. 136.

Exercície sú pre sestru Stanislavu zdrojom nezmerných milostí. Sú to celé horizonty sveta, ktorý sa jej duchovným očiam otvára a neustále viac rozširuje. S akou istotou, vnútornou silou a priam vyzvaním píše o „*Dies magna Domini*“ – o veľkom dni Pánovom, o ktorom hovoria aj proroci (Iz 13,9; Joel 2,1), kedy príde Syn človeka vo svojej velebnosti a všetci anjeli s Ním (Mt 25,31). V tom veľkom dni Pánovom „nastane teda potrebné vyrovnanie pre Boha i ľudí“ a prosí, pokorne prosí, aby dobrý Ježiš nezabudol na ňu, veď pre ňu „šiel kríž niešť trdný“³³, keď príde v ten deň posledný.

Zmŕtvychvstanie Krista – Prostredníka považuje za korunu Jeho dovŕšeného vykupiteľského diela. Veľkňaz „budúcich požehnaní nemohol od nás odísť potupnou smrťou Ukrižovaného, ktorá sa zdala zavraždiť a pochovať právo a spravodlivosť. Ich víťazná moc je predsa základným zákonom Božej svetovlády, musela sa teda zaskvietť po vykúpení v oslávenom živote Mesiáša“³⁴ i nášho – dodáva plná radosti a pevných predsavzatí.

Záver

Sestra Stanislava otvára pre Cirkev cestu mystického kňazstva³⁵, ktorá vedie postupne k obetovaniu sa Bohu spôsobom, ktorý je milý Ježišovi a dopomáha k účasti na trvajúcej Jedinéj Kristovej Obeti. Tá jediná odstraňuje stopy dedičnej viny a osobných hriechov, do ktorých je zamotaný každý človek žijúci na tejto zemi a celá ľudská spoločnosť. Niet inej spásy mimo Ježiša, mena, jediného mena, ktoré bolo dané ľuďom na spásu. Čo žiada od nás Ježiš? Stále ochotnejšie srdce obetovať sa, tzn. zbavovať seba samých každého neporiadku a neusporiadanej lásky.

---

³³ ERNSTOVÁ, Stanislava (1957) *Osemďňová samota s Kristom Veľkňazom. XI. Konečné vyrovnanie. III. deň*, Pôvodný rukopis, zošit č. 2, s. 1.

³⁴ ERNSTOVÁ, Stanislava (1957) *Osemďňová samota s Kristom Veľkňazom. Dokončenie. VIII. deň, 2. Rozjímanie. XXX. Zmŕtvychvstalý Veľkňaz*. Pôvodný rukopis, zošit č. 4, s. 1.

³⁵ Porov. Prospekt Služebníci Ježišova Velekněžského Srdce (Exerciční impulzy matky Stanislavy Ernstové), zadná strana.

Použitá literatúra

AKVINSKÝ, Svätý Tomáš (1937), *Theologická Summa*, První část, redigoval P. Emilián Soukup ORD. PRAED., Vydali profesori Bohovědného učiliště Řádu Dominikánského v Olomouci, Olomouc : Edice Krystal, 1937, 1041 s. ISBN bez.

ERNSTOVÁ, OSU, Sr. Stanislava (2013), *Cestou všeobecného kňazstva. Z druhého autentického rukopisu*. Suchá nad Parnou : Rímska únia rádu sv. Uršule vo vydavateľstve RUAH, 2013, 183 s. ISBN 978-80-89604-03-6.

ERNSTOVÁ, OSU, Stanislava (2011), *Pieseň vd'aky Veľkňazovi Kristovi*. Suchá nad Parnou : Vydavateľstvo Ing. Petra Spustu, 2011, 260 s. ISBN 978-80-970508-5-6.

ERNSTOVÁ, Stanislava (1962), *Denník. Od 14. I. 1962 – 4. II. 1968* s krátkou poznámkou o jej úmrtí 16. III. 1968 od Sr. M. Dolores Ernstovej, (Rukopis) 649 s. ISBN bez.

ERNSTOVÁ, Stanislava (1957) *Osemďňová samota s Kristom Veľkňazom. Úvod na predvečer. 27. VI. 1957 na sviatok Matky ustavičnej pomoci*. Pôvodný rukopis, zošit č. 1, 119 s. ISBN bez.

MARITAIN, Jacques (1943), *Cuatro ensayos sobre el Espíritu en su condición carnal. Título original: Quatre essais sur l'esprit dans sa condition charnelle*. Buenos Aires : Dedebec, Edic. Desclée, de Brouwer, 1943, 342 s. ISBN bez.